gençlik dergisi

TEMMUZ 1970
3

SERMAYE SALDIRIYOR

KÜÇÜK ÜRETİCİLERİN DİRENİŞİ YAYILIYOR

Çay, fındık ve tütünden sonra yine ihracat malı olan incir, pancar ve üzüm üreticileri de direnmeye katılmışlardır. Bu malların taban fiatlarını az bulan ekiciler yörelerinde çeşitli yürüyüşler düzenleyerek protesto gösterilerinde bulunmuşlardır. Köylüler ellerindeki malların değerini bulmadığını iddia etmekte ve tefecilere karşı çıkmaktadır. Her geçen gün artan hayat pahalılığı kitleleri tedirgin etmekte, yığınlar aktif olarak politik platformda boy göstermektedir. İşçi sınıfının büyük direnişinden sonra üreticilerin direnişe geçtikleri hedefi birleştirmek ve tütünü eken küçük üretici ve onu sigaraya dönüştüren işçi arasındaki bağlantıyı gözden uzak tutmamak gerekir.

YOKSUL KÖYLÜLER TARIM İŞÇİLERİNİ DESTEKLİYOR

Hayrabolu çevresindeki tarım işçileri, gündeliklerinin artırılması için boykota başlamışlardır. Tarım işçilerinin çoğu kadındır ve gündeliklerinin 12.5 liradan 17.5 liraya çıkartılmasını istemektedirler. Üç bin kadar işçinin boykot yapması ile özellikle ay çiçeği tarlalarının çapa mevsimi oluşundan dolayı zor durumda kalan büyük tarım kapitalistleri bu kez de köylerden adam toplamaya çalışmışlar ama köylüler bu direnişe katılınca, tarım işçilerinin zam isteğinin gerçekleşme olasılığı hayli artmıştır.

İŞÇİLER FABRİKAYI KENDİLERİ İŞLETMEYE BAŞLATTILAR

Alpagut Linyit İşletmelerinde işilerin üretime el koymasından bu yana ikinci kez Günterm'de işçiler fabrikaya el koymuşlardır. Ücretlerini alamayan Silâhtarağa'daki Günterm Isı Sanayii Fabrikasındaki işçiler fabrikaya el koymuşlar, kendi ürettikleri malı kendileri satmaya başlamışlardır. İşçiler paralarını almadıkça patronun elindeki malları da satmıyacaklarını açıklamışlardır.

16 VE 17 HAZİRAN DİRENİŞİ

Geçtiğimiz Haziran ayı Türkiye işçi sınıfının tarihinde ilk kez topluca giriştiği büyük direniş günlerine sahne oldu. 274 ve 275 sayılı kanunlarda önerilen değişiklik tasarısının meclisten geçmesiyle başlayan hareket Kocaeli ve İstanbul illerinde sıkı yönetimin ilân edilmesiyle son buldu. DİSK'e bağlı işçilerin başlattığı hareket daha sonra öteki sendikalara bağlı işçilerin katılmasıyla hızla büyüdü ve işçilerin sayısı 100 bine yaklaştı. Hareketler sadece İstanbul ve çevresinde kalmayıp, İzmir ve Ankara'ya da yayıldı. İşçi sınıfınıngücünden korkan burjuvazi en sert tedbirleri almakta gecikmedi ve işciler olaylar sırasında üç arkadaşlarını kaybettiler.

Öte yandan sıkıyönetime rağmen Izsal Demir Döküm ve Derby Lâstik Fabrikasında pasif direniş hareketleri hala sürmekte.

Kanunun etkileri öteki bağımsız sendikalar arasında da kendini gösterdi ve bunlar kendi aralarında fiili bir örgütlenmeye gittiler. Çeşitli ilerici örgütler işçilerin yanında olduklarını belirten bildiriler yayınladılar. Meclislerden çıkarken tüm burjuva partilerinin onayını gören kanun olaylardan sonra büyük tartışma konusu oldu. 100 bin işçinin direnişi CHP işindeki sözde radikalleri incitti. Olaylardan sonra yüzlerce kişi tutuklandı ve işçiler dövüldü. Burjuvazi aldığı tedbirlerle işçi sınıfının devrimci mücadelesini engellemeyi umut etmektedir. Öte yandan bugün Türkiye'nin en güçlü sarı sendikası Türk-İş, işçi sınıfına ihanet içinde olduğunu bir kere daha ispatlamış, işçiyi işçiye kırdırma tehdidini yine savurmuştur, ama İstanbul olaylarında Türk-İş'e bağlı sendikaların işçi kardeşlerine katıldığını bizden iyi bilmektedir.

DEĞİRMENKÖYÜN TOPRAKSIZ KÖYLÜLERİ

İstanbul'un Tekirdağ sınırında bulunan Değirmenköy köylüleri Türkiye'de sosyal ve ekonomik bir hastalıkla, toprak sorunu ile karşı karşıyadırlar. Değirmenköyde yaşayan 900 aileden 400'nün toprağı vardır. Geri kalanı civardaki toprak kapitalistlerinin çiftçiliklerinde işçi olarak çalışmaktadırlar. Köylüler ellerindeki toprağın haksız yere gasbedebildiğini söyleyerek kendi biçtikleri ürünü yine kendileri toplayıp götürmüşlerdir. Öte yandan 12 bin dekarlık arazinin sahipleri "hak hukuk, adalet yok mu" diyerek tekrar topraksız köylünün hakkı olan topraklara el koyabilmeyi ümit etmektedir. Toprak kapitalistlerinin hükümete başvurmasından sonra köye jandarma gelmiş ve askerden çekinen köylü tarlaya gidememiştir. Görülüyor ki, yoksul köylünün toprağa kavuşabilmesi ancak ve ancak işçi sınıfı ile beraber yürütecekleri iktidar mücadelesi içinde gerçekleşebilecektir.

POLATLI KÖYLÜLERİNİN DİRENİŞİ

Polatlı'daki köylü ve çiftçilerin yürüyüşü hernc kadar Ankara Valiliğince yasaklandı ise de çiftçiler kasaba içinde protestolarını sürdürdüler. İstediklerini, yayınladıkları bir bildiride şöylece belirtiyorlardı: Borçların ertelenmesi, büyük toprak sahiplerinin kullandığı hazine topraklarının yoksul çiftçilere dağıtılması, toprak reformunun yapılması aracı ve tefecilerin ortadan kaldırılması. Ayrıca, sorunları bir bütün içinde görerek ithalât ve ihracatın devleştirilmesi gibi istekleri de vardı. Bugünkü pollitik iktidarı sorunların çözülmemesinden sorumlu tutuyor, bu

üst yapı kurumunu yaratan alt yapıyı hedef alıyorlardı.

3 Temmuz 1970

SARI SENDİKAYA PAYDOS

Gün geçmiyor ki, işçiler sarı sendikalardan çıkıp devrimci sendikalara geçmesin. Bunlardan biri de İstanbul Porse'en Sanayii Fabrikasında Keramik - İş ve Çimse - İş arasında olmuştur. Çimse-İş iş kolu toplu sözleşmeye yetkisi olduğunu söylemiştir. Çimse - İş 2 yıl için işçilere % 7.5 milyon liralık bir zam teklif ettiği halde, Keramik - İş her sene başına 7.5 milyon lira zam istemektedir. Ancak iş mahkemelerinde uzayan dava sonucu işçiler kendilerine Keramik - İş'i seçtikleri halde toplu sözleşme yapmak için patronla masaya Çimse - İş oturmaktadır. İşverenle anlaşma durumunda olan Çimse - İş'in kararlarına 860 işçinin razı olamayacağı açıktır. İşçilerin toplu halde direnişleri sendika ihtilâflarına sebep olmakta, sendika ağalarının türlü oyunları devam ettiği müddetçe bu tip sorunlara rastlanmaya devam edilecektir. Devrimci sendikaların oluşması ve sendika tabanındaki işçilerin zorlaması ile isci sınıfının mücadelesi gün geçtikçe daha da güçlenmektedir.

YENİ BİR BASKI KANUNU

Devrimci gençliğin anti - emperyalist eylemlerinden tedirgin olan burjuvazi bugünleri fırsat bilip sessiz sedasız yeni bir kanun çıkardı. Ateşli silâhlar hakkında yapılan değişikliğe göre bu konudaki ceza oranlarını artırmıştır. Kanuna göre ateşli silâhlarla bunlara ait mermileri yurda sokanlar, imal edenler, bir yerden bir yere taşıyanlara iki yıldan dört yıla kadar hapis cezası 1000 liradan 10.000 liraya kadar para cezası verilecektir. Üniversite ve resmî ve özel okullarda, kongrelerde, grev ve lokavtlarda bu kanuna aykırı hareket edenler, kanunda belirtilenin iki katına mahkûm olacaklardır.

Sorunlara çözüm getirmekten uzak bir iktidar baskı kanunlarıyla hiçbir şeyin halledilemiyeceğini iyi bilmelidir.

Devrimci Harekette Zorbalığı Mahkum Edelim

GEÇTİĞİMİZ AY İÇERİSİNDE SOSYALİST GENÇLİK ÖRGÜTÜ, KENDİLERİNE MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİMCİ SÜSÜ VEREN, SOSYAL - FAŞİSTLER TARAFINDAN BASILDI.

BU, ÇEŞİTLİ İLERİCİ ÇEVRELERE YAPTIKLARI SALDIRILARIN SON HALKASIDIR. BUNUN KARŞISINDA, TÜRKİYE İLERİCİ GÜÇLERİ VE ÖRGÜTLERİ, NASIL FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİYORLARSA, DEVRİMCİ HAREKET İÇİNDEKİ BU BİREYCİ ZORBALIK TARAFTARLARI KÜÇÜK BURJUVALARA KARŞI DA BİRLEŞMELİDİRLER.

"Eğer iki unsur mücadelede bulunur ve bunlardan ikisi de mücadeleden vaz geçmezse o zaman hal çaresi kuvvettir."

Ünlü bir faşist'in bu görüşü ülkemizde de kendilerine devrimci süsü veren bir gurup sağ oportünist tarafından uygulanmak istenmektedir. Proletarya'nın gerçek ideolojisinin karşısında, hezimete uğradıkları Parti kongrelerinde çılgınlaşanlar, sonunda kaba kuvveti bir ağırlık unsuru haline getirmeye çalışmışlardır.

Parti plâtformunda uğradıkları yenilginin acısını, çöplükleri olan küçük burjuva yataklarında yani Üniversite koridorlarında ve büyük kentlerin sokaklarında almaya yeltenenler,. Bu tür saldırılar ile Sosyalistleri sindireceklerini sanıyorlarsa iyi bilmelidirler ki gerçekten büyük bir yanılgının içindedirler.

Başarılı bir mizansen ile tezgâhlanan baskının en aşağlık tarafı Sosyalistlere karşı olmasından gayrı, "Başkanımız dövüldü" gibi adi bir yalan ile harekete getirilentabanın kandırılmasıdır. İşçi sınıfının davasına açıkça ihanet içinde bulunan yönetici kliğin dışında kalan ve tartışmalara açık olduğuna gerçekten inandığımız devrimci kardeşlerimiz, artık şapkalarını önlerine koyup düşünmelidirler. Özellikle son İşçi hareketlerini göz önüne alarak...

Sınıflar arasındaki temel çelişkileri, ya örtbas ederek, yada saptırarak bu güne kadar kendi aralarında bölünmekten ve de boş slogan üretmekten başka elle tutulur bir şey yapamıyanların toz kaldırmaktan öteye tek bir somut hedefe yönelmeyen anarşik eylemlerin sonunda, karşı devrimci, küçük burjuva teröristleri kılığına bürünecekleri besbelliydi.

Tartışma yerine terör uygulamaya çalışanlar, "fikirlerimizi kafalara sokmak için, inatçı kafaların sopalanmasının gerekli bulunduğu açıktır." ilkesine yürekten sarılanlar, kimin yararına ve kime karşı dövüştüklerini bilmelidirler. Bu tür davranışlar sermayenin ekmeğine yağ sürmekten başka bir şeye yaramaz ve de üstün devrimci fazilet hiç değildir..

Bu sahte devrimciliktir, provakasyonlara açık bir ortamı yaratmada yardımcı olmaktır.

Bizim hedeflerimiz mücadele sloganlarımız bellidir. Berraktır. Zafer, işçi sınıfına güvenenlerin olacaktır.

MÜCADELEMİZ EMPERYALİZME VE ONUN AYRILMAZ BİR PARÇASI OLAN TÜRKİYE BURJUVAZİSİNE VE ONLARIN SOSYALİST HAREKETTEKİ UZANTISI OLAN SAĞ OPORTÜNİZME KARŞIDIR.

YAŞASIN SOSYALİST TÜRKİYE.

GENÇLİK DERGİSİ

Disk Kapatılmak isteniyor

Faşizmin gelişmesi için sendikaların denetimini elegeçirmek, sınıf sendikacılığı hareketini yok etmek, son derece gerekli bir şarttır(1)

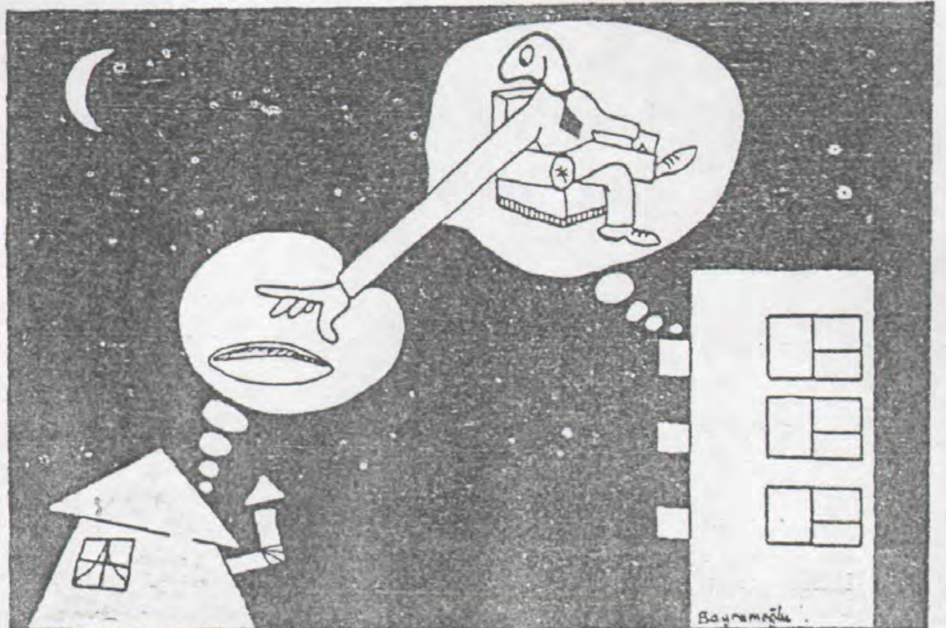
ORHAN GAZİ ERDAL

Sendikalar, işçi sınıfın örgütleme, onların bireysel mücadelelerini birleştirme ve daha güçlü bir şekilde savunma amacıyla kurulurlar. İşçi sınıfı sendikal özgürlüğü uzun mücadeleler sonucu elde eder Türkiye'de de 1947 senesinde Cemiyetler Kanununun değişmesi ile birlikte sınıf esasına göre örgütlenme hakkı alınmıştır. Daha sonra 1961 Anayasa'sının 46. ve 47. (2) maddeleri sendika kurma, grev ve toplu sözleşme hakkını, sendikalara serbestçe üye olmayı, aynı şekilde serbestçe çıkabilmeyi tanıyor.

Anayasanın 46. ve 47. maddelerinin bu kadar açık olmasına rağmen Türk-İş, güçlü sendikacılığı ve sendika enflasyonunu öne sürerek, asıl amacını gözlerden uzak tutmağa çalışarak, yeni kanunu tezgâhlama yolunda yürüyor. Komisyonlara verdiği teklifler büyük bir gizlilik içinde görüşülmekte ve bunlar partilerin gizli onayını aldıktan sonra mecliste olup bittiye getirilip, 274 ve 275 sayılı kanunların kendi içindeki eksiklikleri giderme bahanesi ile işçi sınıfının demokratik mücadelesine ket vurmak istenmektedir.

274 sayılı kanunun getireceği en önemli değişiklik nedir? Bugün Türkiye'de tespit edilen, bir milyon 110 bin sendikalı işçi vardır. Bunun sekizyüz yirmiiki bini Türk-İş, (3) 100 bini DİSK içinde örgütlenmiştir. Geri kalanı ise bine yakın küçük sendika içinde örgütlenmiştir. Sendikalaşma, grev ve toplu sözleşme haklarını düzenleyen 274 ve 275 sayılı kanunların getireceği en önemli değişiklik 9. maddesinde özetlenebilir. Buna göre: bir sendikanın toplu-iş sözleşmesi yapilmesi için o iş kolundaki işçilerin üçte birini temsil etme hakkına sahip olmasını şart koşmaktadır. Bu maddenin anlamı açıktır, DİSK'e bağlı Lâstik-İş dışında sadece Türk-İş ayakta kalmaktadır. Burjuvazi ile Türk-İş'in ortaklaşa tezgâhladığı tasarı üç buçuk saat gibi rekor sayılacak bir sürede 11 Haziran günü meclisten çıkarıldı. Durumu öğrenen DİSK yöneticileri 13 Haziran günü sendikanın yönetim kurulları ile toplantı yaparak kanuna karşı direnişin şeklini tartıştılar Bu toplantılarda, işçiyi ilgilendiren bir konuda, direniş şeklinin de işçi tarafından tesbit edilmesi kararlaştırıldı. 14 Haziran günü, İstanbul, Kocaeli, Sakarya, İzmir ve Ankara'daki DİSK'e bağlı sendikaların işyerlerindeki işçi temsilcileri, ortak bir toplantı yaparak bütün fabrikalarda, çalışmama şeklinde pasif direniş ve gösteri yürüyüşleri düzenleme kararı aldılar. Nitekim 15 Haziran günü yüz bine yakın işçi 113 iş yerinde birden işi bırakarak direnişe başladılar. İlk olarak Kartal,- Gebze bölgesindeki sanayi işçileri Ankara asfaltı üzerinde yürüyüşe geçerek tren ve karayollarını kestiler. Harekete başlıyan işçiler öteki fabrikalardaki işçileride katarak yürüyüşe devam ettiler. İzmit yöresinde başlıyan hareketlerde ilk gün bir baskı olmadığı için herhangi bir olay da çıkmadı. Ancak 16 Haziran günü polisin kanlı saldırılarına karşı işçiler kendilerini savunma durumuna geçtiler.

Ankara asfaltı üzerinde bir çığ gibi büyüyerek gelen işçilere İstanbul'un her bölgesindeki sanayi kesimlerinden aynı sesler cevabı veriyordu. "Patronsuz Türkiye" "İşçiyiz haklıyız, işçiyiz güçlüyüz", "Satılmış Türk-İş", "Kahrolsun tüm gericiler ve Faşizm", "Hükümet İstifa" Türkiye işçi sınıfı tarihinde ilk kez en

hakkını vermemek bilinci iç'nde kendisi için bir sınıf olma yolunda bir büyük adım daha atıyordu. Türk Demir Döküm, Sungurlar, ECA, Vinylex, İzsal, Rabak, Arçelik, Otosan, Prafilo, Elfa, Haymak gibi geçtiğim'z dönem içinde grevlerle işgallerle büyük mücadele vermiş olan işyerleri başı çekiyordu. Onlar kendi tecrübeleriyle karşılarındaki gücü iyi tanımışlardı. Taksim'de buluşmak üzere şehr'n dört bir yanından merkeze akan işçi kafilelerinin karşısında iktidarın bütün güçleri hareketi bastırmak için seferber edilmişlerdi. Burjuvazi ve Türk-İş'in yönetı'ileri işçi sınıfının bu hareketini öteki sınıf ve tabakalara bir ayaklanma şekl'nde yansıtmak istemiş, fakat devrimci güçlerin direnişi karşısında bunu başaramamıştır.

Olayların gelişiminin de gösterdiği gibi Türk-İş anti-demokratik bir ortam yaratıp ivedelikle bu kanunu meclisten geçirmek peşindedir. Gerekçe işçi sınıfının yararına olacak güçlü bir sendika yaratmaktır. Türk-İş zaten ABD'den çeşitli örgütler vasıtası ile aldıkları yardımla ve egemen sınıfın desteği ile bu gün en güçlü sarı sendikadır. Güçlü bir sendika kanun yoluyla oluşmaz, bu durum Türk-İş'in kendis'ne örnek seçtiği batı ülkelerinde böyledir. Güçlü sendikacılık işçilerin bir süreç içinde giderek daha bilinçlenmeleri ile oluşur. Yoksa anti-demokratik bir yolla sendikalar güçlendirilemez. O zaman yapılmak istenen şey farklıdır ki Çalışma bakanı da bunu açıkça belirtmiştir; "DİSK'i kapatacağız" Son yıllar içinde gelişen işçi hareketlerine bakarsak durumu daha iyi değerlendirebiliriz. Grev ve işgâllerin büyük bir çoğunluğu işçilerin Türk-İş'den DİSK'e geçmek istemeleri yüzünden oluşmuştur. Bilinçlenen işçi sınıfı Türk-İş'i çürümeye mahkum etmiştir. İşçiler arasında sendika seçimini en adil bir şekilde sağlayacak olan referandum teklifine ise korkudan hayır denilmektedir.

Halka yanlış yansıtılan bir başka nokta ise işçiler'n protesto gösterileri yerine neden Anayasa Mahkemesine başvurmadıklarıdır. Kendilerini çok zeki sanan Türk-İş yönet'cileri basına verdikleri bildiride işçilerin bu yola başvurmayıp "sokağa dökülmelerinden" duyduğu üzüntüyü açıklamaktadır Halbuki Anayasa Mahkemesi karar verinceye kadar DİSK tasfiye ed'lecektir ve DİSK'e bağlı 100 bin işçiyi yeniden örgütlemek için 6 milyon lira lâzımdır. Bununda ötes'nde DİSK kanun çıkmadan çok önce temaslar yapmış fakat bütün bu iyiniyetli çabalar hasıraltı edilmiştir. Burjuva parlementerleri (A.P, CHP, MHP, YTP, MNP,) işçi sınıfı karşısında tam bir ittifak halindedir. Kutsal İttifak işçi sınıfının uyanışını engellemek için burjuva devletinin tüm cihazlarını seferber etmede kullanılmıştır. Başbakanın deyimiyle "devlet'n vazifesi de, devletin varlığının sebebide budur." Gerçekten burjuva devletinin görevi ve varlığının sebebi işçi sınıfının her türlü direnişini bastırmaktır.

Olaylardan sonra yüzlerce kişi tutuklanmış ve tutuklu işçiler dövülmüştür. Fabrikalarda geniş, çapta işçi çıkarılma hareketleri başlamıştır. İşverenler başta militan işçiler olmak üzere işçileri ihbarsız ve tazminatsız olarak işten çıkartmaktadırlar. Direnişte başarı göstermiş Sungurlar Kazan fabrikasından 100, Singer, Otosan, Özkardeşler ve Arçelikten onar yirmişer işçilerin işlerine son verilmektedir. Ve sıkıyönetim patronların iş'ni kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Bütün bu baskılara ve tedbirlere rağmen işçiler yılmamış sıkıyönetime rağmen direnişlerini fabrikalarda makinanın başında çalışmadan oturarak sürdürmeye devam etmişlerdir. İzsal Demir Döküm ve Derbey Lâstik fabrikasında pasif direnişler hala sürmektedir. Olanları bilmezlikten gelen devekuşu gibi başını toprağa gömen Türk-İş yönetı'ileri Türkiye sendikacılığının yüzkarasıdır, tarih onlar gibi düşünenleri mahkum etmiştir. Gelecek güzel günler işçi sınıfınındır.

---

1 — Dimitrov, George, Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s. 39

2 — Anayasa 46. ve 47. maddeler: i) Çalışanlar ve işverenler, önceden izin almaksızın, sendikalar ve sendika birlikleri kurma, bunlara serbestçe üye ol ma ve üyelikten ayrılma hakkına sahipt'rler. ii) İşçiler işverenle olan münasebetlerinde, iktisadi ve sosyal durumlarını korumak veya düzeltmek amacıyla toplu sözleşme ve grev hakkına sahiptirler.

3 — Türk - İş kendi ifadesine göre bünyesinde 822 bin işçiyi barındırmaktadır. Buna karşın 8. Genel Kongresinde verdiği mali raporda üye sayısını 427. 836 bin olarak göstermektedir.

Türkiye sosyalist hareketi ikili bir saldırıya karşı karşıyadır. Bir yanda burjuvazi açıkça hücum borusu çalarken; öte yandan sosyalist mücadelemiz maskeli haydutlar eliyle arkadan hançerlenmek üzeredir. İki yıldan bu yana sosyalist saflara etkin bir biçimde ve sinsice sokulan Millî Demokratik Devrim hareketi, artık gerçek yüzünü göstermekten sakınmamaktadır. Önceleri, Türkiye İşçi Partisi'ni yıpratarak, kapitalizme karşı mücadeleyi yasaklayarak ve "önce bağımsızlık sonra sosyalizm" diyerek işe başlayan provakatörler, artık burjuvazinin himayesi altında zorbalık gösterilerine çoktan başlamışlardır. Son bir kaç yılın olaylarını birazcık hatırlayanlar, MDD hareketinin hangi teorik kılıflar takınarak, nasıl başlayıp nerelere kadar uzandığını kolayca göreceklerdir.

MDD, YA DA «Sosyalfaşizm» Özentileri

İşte o günlerden bu yana devrimci (!) terör düşkünü zorbalar işi daha da azıttılar. Son bir ay içinde İzmir'de, İzmit'te, Antalya, Manisa ve Eskişehir'de uğradıkları hezimetin hırçınlığıyla etrafa yeniden saldırmaya başladılar.

Anarşizmin gözü dönmüş kurbanları silâhlarını sosyalistlerin üzerine çevirdiler. Tuttukları yolun çıkmazlığını gören zorbalar, sol dergileri basmaktan ferdiyetçi terörizme kadar her türlü pervasızlığı denemeğe başladılar

Geçtiğimiz hafta içinde, ortaya çıkan olaylar, MDD sapmasının sosyalizm için ne büyük baş belası olduğunu açıkça belgelemiştir.

Burjuvazinin şemsiyesi altında meydanı boş bulan yüz kişilik MDD güruhu tarafından *Sosyalist Gençlik Örgütü* hücuma uğramıştır. Örgütte az sayıda arkadaşımızın bulunmasını fırsat bilen terörist kabadayılar sürü halinde binaya girmiş ve arkadaşlarımızın üzerlerine çullanmışlardır. Her türlü insanî özden yoksun zorbalar "Eğer bir daha parti kongrelerine katılırsanız sizi daha beter ederiz" diye de akıllarınca gözdağı vermişlerdir. TİP Genel Merkezini basacaklarını ve Aren ile Boran'ın yüzlerini dümdüz edeceklerini söyleyerek iman tazelemişlerdir.

SGÖ'yü basanların büyük bir kısmı ne yaptığının farkında olmayan aldatılmış gençlerdi. Sosyalist gençlik eylemlerini boğazlayan aktörlerin kışkırtmalarıyla devrimcilere saldırdıklarını bilmiyorlardı bile.

Bilmiyorlardı ki döktükleri kan sosyalist kanıdır. Ve bilmiyorlardı ki gözü kapalı mücadelenin varacağı yer kendilerinin de mezarı olacaktır.

BURJUVAZİ YENİ YANDAŞLAR KAZANMIŞTIR MDD'Cİ SOSYAL FAŞİSTLER

MDD'ci Sosyal faşistler MHP'li faşistlere taş çıkartacak kadar başarılı çalışıyorlar. "Devrimci terör" adı altında DEV-GENÇ'in liderleri burjuvazinin değirmenine su taşıyorlar. Artık yenileri öylesine ustalık kazandı ki, eskilerine hiçbir iş bırakmıyorlar. Paralı polisler, gönüllü ajan-provakatörerin yanında sosyalizm düşmanlığında yaya kalıyorlar. Saflarına yeni unsurların katıldığını gören egemen sınıflar ellerine kına yaksalar yeridir.

FAKAT BURJUVAZİ VE MASKELİ MÜTTEFİKLERİ UZUN ÖMÜRLÜ OLMAYACAKLARDIR.

Bütün devrimciler ve aldatılmış MDD'ciler unutmasınlar ki, sosyalist mücadele faşizme karşı savaş içinde güçlenir. Biz sosyalistler bu saldırılarla ilk defa karşılaşmıyoruz. Akhisar'da, Ödemiş'te, Bursa'da, Kayseri'de, Erzurum'da, Eskişehir'de, Sincan'da... yani kısaca Türkiye'nin her tarafında, burjuvazinin örgütleyip üzerimize yolladığı saldırganları biz TİP'liler ilk defa görmüyoruz. Bizim kongrelerimiz ilk defa basılmıyor. Ve biz partimizin binalarını ilk defa korumuyoruz. Nasıl Dönüşüm olaylarında faşistler geriletilmişse; nasıl burjuvazinin faşist yasaları kötürüm edilmişse; aynı şekilde maskeli zorbalar da öylesine yenilecektir. Biz sosyalistler gücümüzü emekten, bilincimizi bilimsel sosyalizmden alırız. Bu gücün ve bu bilincin karşısında yıkılmayacak duvarları henüz tarih tanımadı.

Bütün sosyalizm düşmanları, hele saldırılarınızı yoğunlaştırın! Kızıl görən azgın boğalar gibi saldırın hele! işte o zaman devrimci şiddetin ne olduğunu iyi öğreneceksiniz. İşte o zaman sosyalistleri iyi tanıyacaksınız. Ve işte o zaman, siz üniversite saraylarında devrimcilik oynayan şartlatanlar, Sosyalist Devrimcilere saldırmanın tekin olmadığını anlayacaksınız.

KAHROLSUN SOSYALİST DEVRİM DÜŞMANLARI

YAŞASIN SOSYALİST MÜCADELENİN ZAFERİ

●

BU YAZI EMEK HAFTALIK YAYIN HAZİRAN 1970 TARİHLİ 5. SAYISINDAN ÖZETLENEREK ALINMIŞTIR.

Emperyalist Barış Plânları Ortadoğu Sorununu Çözemez

Y. SEVİNÇ

Ortadoğu, yoğunlaşan çarpışmalar, birbirini kovalayan toplantılar ve Amerika'nın bu bölgeyle ilgili son barış plânı ile dikkatleri bir kez daha üstüne topladı. Geçtiğimiz bir ay içinde Ortadoğu'daki son gelişmeleri özetlersek; 1967 Haziran'ında meydana gelen 6 gün savaşlarının üçüncü yıldönümüne rastlayan günlerde yapılan Filistin Gerilla Örgütleri toplantısını, Libya'da Wheelus Amerikan askeri üssünün boşatılması nedeniyle Başkent Trablus'ta Arap ülkeleri devlet başkanları zirvesini, Ürdün Hükümeti ile Filistin Gerillalarının ardında yüzlerce ölü bırakan Amman çatışmalarını ve her zamanki gibi çözüm getirmeyen bir emperyalist barış plânının ortaya atıldığını görürüz.

İkinci Dünya Savaşından sonra Ingiltere'yi bir yana iterek, Ortadoğu'ya dadanan Amerika, sorunu çözmek için adeta bir barış güvercini kesilmiştir. Ancak Önerilen bütün barış plânları, özünda İsrail'e yaradığından ve de bölgenin en önemli sorunu Filistin davasına yer vermediğinden ölü dağmaktadır. Kaldı ki, diri de doğsa emperyalizmin barış plânlarının ne denli bir "barış" getireceği açıktır. Son Amerikan plânı, doğrudürüst açıklanmamıştır. bile. Plân tarafların üç aylık bir ateş-kes yapmalarını, Kasım 1967 tarihli Güvelik Konseyi kararına uymalarını ve ateşkes süresinde yoğun çalışma'ar yapılmasını önermektedir. Ayrıca, Arap ülkeleri de "İsrail ile barış" ilkesini benimsemelidirler. Şimdilik, bu Amerikan plânına Ortadoğu başkentlerinin hiçbirinden olumlu bir tepki gelmiş değildir. Plânın ortaya atıldığı sıralarda Libya'da toplanan Arap ülkeleri devlet Başkanlarından, özellikle Birleşik Arap Cumhuriyeti Devlet Başkanı Nasır, ülkesini emperyalistlerin askeri üslerinden temizlemeyi başaran Libya Devrim Konseyi Başkanı Kaddafi, ve Suriye Devlet Başkanı Attasi, "İsrail'e ve dolaylı olarak Amerika'ya karşı bütün Arap güçlerinin birleştirilerek savaşılacağını, işgal altındaki Sina'dan, Golan tepelerine kadar bütün Arap topraklarının kurtarılacağını ve baş düşmanlarının siyonizm ve emperyalizm olduğunu" bir kere daha tekrarlamışlardır. Nasır, Kaddafi ve Attasi, Amerikan plânına doğrudan değinmemişlerse de dolaylı olarak tepkilerini belirtmişlerdir.

Amerikan barış plânına bir diğer olumsuz tepki de 6 gün savaşları yenilgisinden sonra güçlenen Filistin Gerilla Örgütlerinden gelmiştir. Gerillalar, Ortadoğu sorununun ancak silâh yoluyla çözümleneceğini, politik çözümlerle hiç bir şey elde edilemiyeceğini tekrarladılar. Ancak sayıları bir hayli kabaran ve kabardıkça da aralarındaki görüş ayrılıkları iyice artan gerilla örgütleri tam bir bütünlük içinde

değildirler. Gerilla Örgütleri arasındaki ayrılıkların en somut ve yakın örneğini, bir süre önce Kahire'de yapılan 7. Filistin U.usal Konseyi'nin toplantısında görmek mümkündür. Bu toplantıda, tek siyasi proğramı olan Marksist-Lenin kuruluş Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi (FDHCK' "Filistin Demokratik Devletinin" esaslarının tartışılmasını önermiş, ancak toplantıya hakim olan El Fetih Lideri Yaser Arafat bu konuyu es-geçmiştir. Yine, El Fetih ile Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi arasında, Ürdün Hükümetine özellikle emperyalizmin kolu olduğu tescillermiş Kral Hüseyin'e karşı takınılacak tavırlar konusunda çelişmeler bulunmaktadır. Etkinliklerini gittikçe arttıran gerillaların, aralarındaki bütün ayrılıklara rağmen, Filistin sorunu çözümlenmeden derme çatma emperyalist barış plânları ile Ortadoğu sorunu çözümlenemez.

1967 yenilgisi Ortadoğu halklarına çok şey öğretmiştir. Sorun yalnızca işgal altındaki Arap topraklarını kurtarmak değildir. Tüm yahudilerin denize dökülmes'nin ne kadar yanlış ve şövence bir slogan olduğu açıklığa kavuşmuştur. Dünya kapitalizminin bir ürünü olan İsrail Devleti 20 yıllık yönetim süresinde yahudi işçi sınıfını dünya işçilerinden ayırmayı başarmış ve onları yağmacı bir devlet kurmak için eyleme sokmuştur. Sorunun çözümü hiç milliyetçi katliama girmeden siyonist varlığın temsilcisi İsrail devletini yıkmak için işçi sınıfının önderliğinde Yahudilerle Arapları birleştiren Sosyalist Demokratik bir Filistin Devletinin kurulmasıdır. Kurtuluşa giden ana yol ise, şimdilik askeri bir nitelik taşıyan gerilla hareketlerini, toplumun en devrimci sınıfı olan işçi sınıfını ve müttefiği yoksul köylüleri silâhlandırarak, yani halk savaşlarına dönüştürmekle mümkündür.

ANTİ-FAŞİST GENÇLİĞİN BÜTÜN GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRELİM

GENÇLİK ENTERNASYONALİNİN 25 EYLÜL 1935'DEKİ 6. KONGRESİNİN AÇILIŞINDA YAPILMIŞ KONUŞMA -

Arkadaşlar,

Size Komintern Yürütme Kurulunun militan selamlarını iletirim.

Uzun ve güç yolçuluğunuz boyunca hiçbir tehlike faşistlerin ve polisin kordonu, sizin, emekçi halkın genç neslini kardeşçe ve arkadaşça olan enternasyonal ailede birleştirme görevinizi tartışmak üzere bu devrimci proleter başkentinde bir araya gelmenizi önliyemedi.

Siz, gücün ve enerjinin, Devrimci Gençliğin Kongresisiniz, Emekçi gençliğin amaçları uğruna en iyi ve en örnek bir şekilde çarpışanlardan çoğu kongrede toplanmış.

Daha yaşlı devrimci nesil adına, gurur ve şefkatle sizin kişiliğinizde dünyanın bütün ülkelerindeki emekçi sınıfların genç ve muhteşem bekçilerini selâmlıyorum.

Arkadaşlar, bir ay önce 7. Komintern Kongresi bugün toplandığınız salonda, çalışmalarını tamamladı.

Marx, Engels ve Lenin'in dehalarının öğrettikleriyle yönetilen Komintern Kongresi, uluslararası işçi hareketinin temel sorunlarını eksiksiz tartıştı ve bölünmeyi yenmenin, sömürücüye ve eziciye karşı , faşizme ve savaşa karşı olan uğraşta emekçi halkın güçleri birleştirmenin esaslarını ortaya koydu. *Kongre gençlik hareketlerine, Ulusalarası devrim Hareketinin en önemli sorunlarından biri olarak, emekçi halkın zaferinin, gençlik hareketlerinin başarılı ve doğru gelişmesine ve gençliğin eylem alanına bağlı olduğunu tamamiyle anlamış olarak büyük bir dikkat gösterdi.*

Faşizm devrimci gençliğin en iyi savaşçılarını zalimce kırarken, aynı anda geniş gençlik yığınlarının kafasına kendi çürümüş demagojisini sokmak, gençliğin büyüyen savaşçı eylemlerini kendi gerici amaçlarına alet etmek ve ölmekte olan kapitalizme dayanak yapmak için her yolu deniyor.

Faşist iktidar, emekçi halkın genç neslini her türlü haklardan yoksun kılarak, bütün gençliği militarizasyonun ve sivil ve emperyalist savaş için kendi mali kapitalizminin itaakar köleleri yapmaya çalışıyor.

İtalyan faşizminin Habeşiştan'a karşı saldırısında ve büyüyen Alman faşizminin saldırganlığıyla ortaklığında özellikle keskinleşen emperyalist savaş tehlikesine ve faşizme karşı nasıl durabiliriz?

Bunlara bütün anti - faşist güçlerin birliği, öncelikle emekçi sınıfın genç neslinin güçleriyle ve kendi çıkarı ve amacı için savaşta binlerce kere yükselen genç neslin rolü ve eylemiyle karşı durabiliriz.

Gençlik Enternasyonalinin bütün faaliyetini bu en yakın ve en temel amacı gerçekleştermeye adayalım.

Şimdiye kadarki edindiğiniz tecrübeleri ve 7. Komintern Kongresinin kararlarını temel olarak aldığınız zaman, hareketinizin en önemli görevinde, *emekçi sınıfının gençliği birinci plânda olmak kaydıyla* bütün anti - faşist gençliğin güçlerinin birleştirilmesi ve sosyalist gençlikle birliğin elde edilmesinde, başarıya ulaşacağımızı umuyoruz. Fakat eğer *Marksist - Leninist Gençlik Birliği önceden yaptığı gibi saflarını Marksist - Lenininst Gençlik Partileri gibi örgütlerse ve kitlelerden kopuk, kapalı, tarikatlaşmış bir hayatla yetinirsem başarıya ulaşamazsınız.* Bütün anti - faşist gençliğin güçbirliğinde yarar vardır. Bu yüzden, arkadaşlar, *kapitalist ülkelerde emekçi gençliğin hayati çıkarlarına yabancı kalmayacak şekilde çeşitli çalışma yolları*, şekilleri ve yöntemlerini bulmak zorundasınız. Bu çeşit bir örgütlenme, partiyi kopya etmeden, gençliğin bütün çıkarları için çarpışacak ve gençliği sınıf kavgası, proleter enternasyonalizmi ve Marksist - Leninist ruh içinde eğitecektir.

Bu Kongre Gençlik Birliklerinin işlerinin en ciddi denetim ve takdirini gerektirecektir, ve böylece birlikler gerçeklere göre yeniden kurulabilecek ve birlik çalışmasını, birleşik cephenin ve gençlik birliğinin yaratılmasını önleyen her şey korkusuzca giderilebilecektir.

Biz Gençlik Enternasyonalinin, emekçi gençliğin bütün mesleki, kültürel, eğitsel ve spor örgütlenmesi. savaşa ve faşizme karşı uğraşta bütün devrimci ve anti - faşist gençlik örgütlerinin toplanması ve birleştirilmesi gibi bütün faaliyetleri, genç neslin hakları için kuracağını umuyoruz,

Büyük bir sevinçle belirtiriz ki Fransa ve A.B.D deki, genç arkadaş faal olarak başarılı gelişen birleşik gençlik cephesinin kitle hareketlerini birleştirdiler ve bu alanda çok umut verici başarılar kazandılar. Bütün Gençlik enternasyonali, Fransız ve Amerikan arkadaşlarından ders almalıdırlar.

Bir çok ülkelerde Marksist - Leninist ve Sosyal - Demokrat gençlik birbirlerine daha fazla yaklaşıyor. Buna göre en göze çarpan örnek yalnız Marksist - Leninist İspanyol gençliğinin değil, sosyal demokrat İspanyol gençliğinin de bugünkü Gençlik Enternasyonali Kongresinde hazır bulunuşudur.

Sonuç olarak, arkadaşlar, sosyal demokrat gençlerle olan birliğin yolunda korkusuzca ilerleyin, onlarla beraber genel ve birleşik örgütler oluşturun. Anti - faşist gençliğin güçbirliği yolunda korkusuzca ilerleyin.

Komintern Yürütme Kurulu kişisel çalışmalarınızı birleştirme uğraşındaki ve emekçi gençliğin hayati çıkarları yolundaki eylemlerinizi bütün gücü ile cesaretlendirecek ve destekleyecektir.

Kapitalist toplumun yarattığı imkânsız hayat şartları içinde sınıf düşmanlığıyla örgütlenmiş yada örgütlenmemiş milyonlarca kadın - erkek işçi gençler sizlerin kardeşlerinizdirler ve ısrarlı bir çalışmayla onları sosyalist bir yöne çekebilirsiniz, çekmelisiniz.

Emekçi sınıfın öteki örgütleri ile Sosyal Demokrat ve Marksist- Leninist partiler arasında bir birliğin kurulması için beklemeyin.

Korkusuz ve bağımsız olun, insiyatifi elinize alın. Siz bugünkü genç neslin en katif ve en fedakâr kısmının oluşturduğu Kongresiniz. Emekçi sınıfın saflarında gitgide büyüyen ve güçlenen onu birleşme hareketi dışında kalamazsınız. Birleşik cephe ve emekçi gençliğin bir örgütte birleşme hareketini desteklemek için "yukarıdan" emir bekleyen Sosyal Demokrat Gençlik Enternasyonali gibi beklememelisiniz.

Komintern Yürütme Kurulu adına belirtirim ki: Gençlik Enternasyonali saflarında birleşen gençlik, devrimci hareketlerini bağımsız olarak geliştirmek ve bu hareketlerin sorunlarını bağımsız olarak çözmek için bir çok fırsatlara sahiptir ve bunlara sahip olacaktır.

Gençlik örgütleri saflarındaki marksist - Leninistler örgüt kararlarının etkili olmasının üyeleri ikna etmekle olduğunu bilmelidirler, parti adına emretmekle değil Size büyük LENİN'in Komintern'ın gençlikle ve kurulan gençlik örgütleriyle ilişkileri hakkında sözlerini nakledeyim. "Bazı sebeplerden dolayı gerekli olarak sosyalizme aynı yollardan değil başyollardan ve babaları gibi başka şartlar altında yaklaşmış olan yaşlı nesil temsilcilerinin gençlere nasıl davranacaklarını bilmedikleri sık sık meydana çıkıyor. Bu yüzden ve bundan ötede gençlik Birliğinin örgütlenme bağımsızlığının şartsız olarak dışında kalmaya mecburuz. Bu sadece opportünistlerin bu bağımsızlıktan korkmaları yüzünden değil, bu meselenin özünden dolayı, bu gençliğin tam bağımsızlık olmaksızın kendi aralarından iyi uzmanlar çıkaramayacakları ve sosyalizmi ileriye götüremeyeceklerindendir. (Lenin, Uluslarası Gençlik, Toplu Eserler, C. 19, s. 295)

Arkadaşlar, öğrenmeliyiz, savaştırça öğrenmeliliyiz. Bütün günlük pratik faaliyetlerinizı Marksizm - Leninzmin temel kaynaklarıyla tam bir çalışma ile bağlayınız, çünkü devrim teorisi olmadan, devrim pratiği olamaz örnek olun faşizme ve kapitalizme karşı kararlı ve korkusuz olan İnsanlığın kapitalizmin esaretinden kurtuluşunun bayrağını sosyalizmin bayrağını yüksek tutun.

G. Mimitrov, Toplu eserler, C. 10, S. 196 — 202

FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK CEPHE

HAKKINDA TOPLAMA KARARI ÇIKAN DİMİTROF'UN BU KİTABI, GEÇTİĞİMİZ AY İÇERİSİNDE BERAAT ETTİ. ÇEŞİTLİ MAKALELERDEN MEYDANA GELEN KİTABIN ÖZETİNİ, TÜMÜYLE YAZARININ CÜMLELERİ İÇİNDE VERİYORUZ. YALNIZ DAHA İYİ ANLAŞILABİLMESİ İÇİN ARABAŞLIKLAR KOYDUK.

SON BÜYÜK İŞÇİ OLAYLARININ, KİTAPDA GELİŞTİRİLEN "FAŞİZME KARŞI İŞÇİ BİRLEŞİK CEPHESİ VE EYLEM BİRLİĞİ MODELİ" IŞIĞINDA DEĞERLENDİRİLMESİNDE BÜYÜK YARAR UMUYORUZ.

Özet :
MUSTAFA BAYRAMOĞLU

FAŞİZM NEDİR?

Faşizmi, kapitalizm çerçevesi içinde yerini eski burjuva demokratik rejimine bırakacak geçici bir yönetim olarak kabul (....) etmek (....) *aldatmacadır. Faşizm, burjuvazinin sınıf egemenliğinin son aşamasıdır.* Faşizm, emperyalizm ve sosyal devrim döneminde kapitalist burjuvazi ve onun diktatörlüğünün sınıf egemenliği *sistemidir.*

(....) Faşist hareketin özel niteliklerini dikkate almamadan burjuvazinin her reaksiyoner tedbirini yanlış bir tutumla faşizm olarak kabul etmek (....) gerçek faşizmin gelişini görememek, işçi sınıfını en kötü düşmanına karşı mücadelesinde yanıltmakta aynı anlama gelmektedir.

Büyük ekonomik buhranın geliştiği sıralarda, kapitalizmin genel buhranı açıkça belirlenince, emekçi kitlesi giderek devrimciliğe yöneldi. Emperyalist çevreler, buhranın bütün yükünü emekçilerin omuzuna yüklemeye, devrimci güçlerin gelişmesini engellemeye çalışıyorlar. (Fakat) savaşlar ve felâketlerden, burjuva partilerine indirilen ağır darbelerden ve bu partilerin geçmişteki iflâslarından sonra, kapitalist azınlık, ulusal bir program adına kitleler üzerindeki egemenliğini sürdürme şansını kaybetmiş bulunmaktadır.. Faşizmin gereğini duymalarının nedenleri bunlardır.

Burjuva hükümetler -faşist diktatörlük kurulmadan önce- belli birtakım ön aşamalardan geçerler. Ve faşizmin yönetimi ele geçirmesini doğrudan doğruya mümkün kılan bir takım gerici tedbirler alırlar. Bütün burjuva devletleri, eninde sonunda ya bir hükümet darbesiyle ya da "barışçı" bir yolla, ya gaddarca ya da tatlı sert bir biçimde faşizme geçer; geçiş yöntemleri önemli değildir ve belirli bir ülkenin özel şartlarına, sosyal yapısına, politik güçler ve sınıflar arası dengeye bağlıdır. (..) Faşizm, iktidara bir kitle hareketinin sonucunda *aşağıdan gelen* değil, *yukarıdan inen bir hükümet biçimi* halinde (de) ortaya çıkabilir.

Faşizmin gelişmesi için sendikaların denetimini ele geçirmek, sınıf sendikacılığı hareketini yok etmek son derece gerekli şarttır. Faşizmin kitleleri etkilediği kaynak nedir? Faşizm kitleleri çekebilir, çünkü demagoji yoluyla onların en *acil ihtiyaçlarına ve isteklerine* seslenir. Bu sloganların örnekleri Almanya'da "genel refah bireyin refahından üstündür." İtalya'da "Devlet biçimimiz kapitalist değil anonimdir." Japonya'da "sömürüsüz Japonya için"; A.B.D.'de "zenginliği paylaşalım"dır. Faşizm (....) bunların karşısına dürüst ve yozlaşmamış bir hükümet isteğiyle çıkar.

Faşizm, kapitalizmin istikrara kavuşturulması ve üretimin rasyonelleştirilmesi için kapitalistlerle işçiler arasında işbirliği teorisini, sınıflar arasında ahenk ve çıkarların bir olduğu, sınıf kavgasının kaldırılması, grevlerin zorunlu hakemlikle değiştirilmesi; sendikaların burjuva devlet gücünün organı haline getirilmesi teorisini ortaya atmaktadır.

Sınıf işbirliği politikası, burjuvaziye bel bağlama politikası, emekçi sınıfını yenilgiye ve faşizme götürür. Sınıf işbirliği burjuvazinin ve kapitalizmin amaçları için, "bir tas çorba"ya karşılık yoksul şehir ve köy emekçilerinin temel çıkarlarının ve bağımsızlığının satılması demektir. (...) Faşist Almanya, son çözümlemede, *sosyal demokrasinin burjuvaziyle sınıfsal işbirliğine gitme siyasetinden doğmuştur.* (Bunun için) *reformculuğa karşı mücadele her zaman faşizme karşı mücadele demektir. Ve faşizme karşı mücadele her zaman reformculuğa karşı mücadele demektir.*

(Bir diğer hata da işçilerin yoksul köylülerle olan temel ittifakını kurmamasıdır.) (...) Almanya'da, Avusturya'da, İspanya'da (....) *büyük köylü kitlesini* kazanan faşizm, kendi doğal müttefiklerinden proletaryanın kopması nedeniyle *iş başına geldi.*

BİRLEŞİK CEPHE NEDİR?

(Birleşik Cephe için) *faşizme karşı mücadelede işçi sınıfının bütün kesimlerinde birlik meydana getirmedir* diyebiliriz. *İlk yapılacak iş, başlangıçtaki iş, başlangıçtaki iş, birleşik bir cephe yaratmak, emekçilerin bütün fabrikalarda her yörede, her bölgede, her ülkede, bütün dünyada eylem birliğine varmalarını sağlamaktır.* (Faşizme karşı birleşik cephe için bazen Proleter Birleşik Cephesi, bazen Birleşik İşçi Cephesi, bazen de Emekçilerin Birleşik Cephesi denilmektedir. Şurası açıktır ki Faşizme Karşı Birleşik Cephe

cü sadece *güçlü, devrimçi ve proleter bir parti olabilir.*

Bizler, emekçi sınıfın yıllarca inatla mücadele ederek söke söke aldığı demokratik kazançların en küçük parçasını bile koruyacağız ve bu kazançları yaşatmak için azimle savaşacağız.

Her ülkede *bir tek proletarya partisi* bulunmalıdır. (Yani politik birlik olmalıdır.) Politik birliğin ilk şartı olarak neden ilk önce eylem birliği kurulmalıdır? Çünkü sermayenin ve faşizmin saldırısını püskürtmek için emekçilerin çoğunluğu kapitalizmi devirmek için ortak bir diyasal platformda birleşmeden (politik birliği kurmadan) önce bile - eylem birliği mümkündür ve zorunludur.

Ortam bir birleşik cephenin kurulması için hazırdır. Sermayenin karşısında, emeğin birleşik cephesi ortaya çıkacaktır, çünkü çalışan kitlelerin hayatî ihtiyaçları ve iradesi bu cephenin varlığını şiddetle gerektirmektir. Sosyal Demokrasinin içinde gerici bir kol; bunun yanında gittikçe büyüyen ve devrimci emekçileri içine alan bir sol Sosyal - Demokratlar kampı vardır.

BİRLEŞİK CEPHENİN İLKELERİ :

Birleşik işçi cephesi (...) emekçi halkın, burjuvazi ve kapitalizm ile uyuşmazlığı üzerine dayandırılmıştır. Bu anın en büyük emri emekçi halkın burjuvaziyle işbirliğine girmesi değil sermayeye ve partilerine karşı birleşik işçi cephesinin kurulmasıdır. Mücadelede, kendi proğramının hiçbir önemli amacını bırakmaksızın, bir parti olarak bağımsızlığından fedakârlıkta bulunmaksızın, Sosyal Demokrat, Tarım ve Radikal partilerle onların proğram ve amaçlarını terketmelerini istemiyerek bir birleşik cephe önerilmektedir. Uygulamada birleşik cephe, partinin genel ilkelerini terketmesi veya tavizci bir politikaya yönelmesi değildir. Bu sadece emekçilerin çıkarlarına somut ve anti - kapitalist bir platformun kurulması için ortak mücadele yapılmasının kabul edilmesidir.

Sosyal Demokrat parti ile bir anlaşmaya varmak ve yapılmış bir anlaşmayı devam ettirmek isterken, bazen arkadaşlar bizim ideolojimiz ile sosyal demokrat ideoloji arasındaki farkı tahrif etmekte veya birleşik cephe için mücadeleyi anlaşmak çerçevesine sıkıştırmakta ve birleşik cephenin ağırlık merkezini kitlelerin kendilerinin harekete geçmesine (eylem birliğine) kaydıramamaktadırlar? Anlaşılmalıdır ki birleşik cephenin kurulması, sağlamlaştırılıp yayılması için yapılan bu mücadele, sosyalist parti ile sosyal demokrat parti arasındaki, sosyalizm ile sosyal demokrasi arasındaki, uyuşmaz bir sınıf mücadelesi politikası ile burjuvazi ile sınıf işbirliği politikası arasındaki farkın kitlelere izahı için devamlı ideolojik çalışma yapılmasını da içerir. Sosyal Demokrat Partı ve örgütlerle ortak eyleme yöneldiklerinde Sosyalistler, çoğu zaman Sosyal Demokrat Parti ve örgütlerle ortak eyleme yöneldiklerinde Sosyalistler, çoğu zaman Sosyal Demokrasiyi ciddi ve somut bir biçimde eleştirmelidirler. Sosyal demokrasinin, burjuvaziyle sınıf işbirliğini öngören ideoloji ve uygulama olduğu

madan, sosyalizmin programını ve sloganlarını anlamalıdırlar.

Birleşik cephe geliştiği oranda sağ oportünizm tehlikesi de artacaktır. Ayrıca birleşik cephe taktiklerinin, sosyal demokrat emekçilere, sosyalist politikanın doğruluğunu inandırmak ve reformcu politikanın yanlış olduğunu göstermek için kullanılan bir yöntem olduğunu da unutmamalıyız. Bu yöntem *sosyal demokrat ideoloji ve uygulamayla anlaşmak değildir.* Sosyal Demokrat Parti ve örgütlerle birleşik eylem, reformizmin, sosyal demokrasinin burjuvaziyle sınıf işbirliği ideolojisi ve uygulaması olduğu şeklindeki sağlam temellere dayanan bir eleştiriye bağlı tutulmasını ve sosyalizm ilkeleri ve programının sosyal demokrat işçilere sabirla açıklanmasını *çok daha gerekli kılmaktadır.*

ANTİ - FAŞİST HALK CEPHESİ :

Faşizm kendini bütün sınıfların ve tabakaların tek temsilcisi ilân etmiştir fabrikatörün ve emekçinin, milyonerin ve işsizin, aristokratın ve köylünün, büyük kapitalistin ve esnafın temsilcisi. Bütün tabakaların çıkarlarını, ulusal çıkarlarını korur görünmüştür. Ama faşizm, büyük burjuzazinin diktatörlüğünden başka bir şey olmadığı için kendi toplumsal kitle temeliyle çelişkiye düşmesi kaçınılmazdır.

Proletaryanın güçlü birleşik cephesi ayrıca emekçilerin bütün öteki tabakalarını da etkiliyecektir, *Anti Faşist Halk Cephesinin yönlendirisi gücü olan işçi sınıfının eylem birliği sağlamadıkça gerçek bir anti faşist halk cephesinin kurulmasının mümkün olduğu düşünülemez.* Ayni zamanda proleterya birleşik cephesinin gelişme göstermesi büyük ölçüde onun faşizme karşı bir halk cephesine dönüştürülmesine bağlıdır.

Her kim halk cephesi mücadelesinin bizi işçi hareketinin köklü çıkarları ve ilkeleri için mücadele zorunluğundan azad ettiğini düşünüyorsa büyük bir hataya düşüyor demektir.

Anti - faşist halk cephesi uluslararası anti - faşist güçlerin ve sosyalist ülkelerin dayanışmasıyla güçlenebilir ve başarıya ulaşabilir. Bütün ülkelerin işçi hareketleri, bütün emekçi halkın, bütün insan ırkının ortak düşmanı faşizme karşı güçlerini neden birleştirmesinler. *Faşizme karşı uluslararası proletarya ve halk dünya cephesini kurmakta somut adımlar atmak* zorunludur.

MÜCADELE YÖNTEMLERİ :

Bizim meselemiz faşizme ve emperyalist savaşa, sermayenin saldırısına karşı, kapitalizmin devrilmesi için mücadele eylemidir. Faşizme karşı mücadele, sendikacılık hareketinin ideolojik politik ve örgütlenme alanlarında ayni anda, şu yönlerde yürütülmelidir :

1 — Proleteryanın devrimci sınıf ideolojisini azimle faşist ideolojiye karşı çıkartmak.

2 — Sınıf sendikaları örgütlerini güçlendirmek ve örgütlenmemiş işçi kitlelerini bu sendikaların saflarına katmak. Tarım işçilerini örgütlemek.

3 — Kitleleri işçilerin yakın çıkarları ve istekleri için mücadele sürecinde faşizme (Ve onun yardımcısı reformizme) karşı çıkartmak.

4 — İşçilerin mücadelesinde (grevler) v.s. diğer şehir ve kır emekçi halklarının da aktif maddi ve manevi desteğini sağlamak. İşçiler ve köylüler arasında birleşik cephe kurmak.

5 — Faşist baskıya karşı işletmelerde savunma sistemi kurmak. (örgüt muhafızları, mitingler, grevler, sendika militanları vs)

6 — Faşizmin (ve reformizmin) muhalif politikasına karşı *aşağıdan* bir kampanya geliştirmek.

Sosyalistler elbette kitlelerin sosyalist eğitimi, örgütlenmesi ve seferber edilmesi gibi ayrı çalışmalarını bir an olsun bir kenara itemezler, itmemelidirler. Ne var ki emekçilerin öteki örgütleriyle birleşik eylemi sağlamak için kısa ve uzun süreli anlaşmalar yapmaya da çabalamalıdırlar. Birleşik cepheyi kitle saflarında yaratmanın, yaymanın ve pekiştirmenin en iyi yolu parti dışı sınıfsal örgütleri oluşturmaktır. Faşist ülkelerde kitle neredeyse sosyalistlerde olmalıdırlar; bu çok önemlidir, Faşizm emekçilere kendi yasal örgütlerini kurma hakkını tanımamıştır. Kendi faşist örgütlerini onlara empoze etmiştir.. bu faşist kitle örgütleri bizim yasal ya da yarı yasal eylem sahamız durumuna getirilebilir, getirilmelidir de.

Faşizmin ideolojik aşılama gücünü asla küçümsememeliyib. Tam aksine açık, pöpüler görüşlere dayanan ve halk kitlelerinin ulusal psikolojisine doğru, iyice düşünülmüş yollardan yaklaşan yaygın bir ideolojik kavga geliştirmeliyiz.

BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ:

Burada anlatmaya çalıştığım şey, Sovyet devriminden önce yada devrim hareketi başlamak üzereyken bir birleşik cephe hükümeti kurmanın mümkünolabileceğidir. Bu hükümet öncelikle *faşizme ve gericiliğe karşı kavga hükümetidir.* Yönetici sınıfların anti-faşist kitle hareketiyle uğraşacak güçleri kalmayınca, yani *politik buhran* sözkonusu olduğunda böyle bir hükümet kurulabilir.

1 — Burjuvazinin devlet mekanizması yeterli derecede *dağılmış ve felce uğramış* olmalıdır.

2 — Büyük emekçi kitleleri, özellikle kitle sendikaları *faşizme ve gericiliğe* karşı şiddetli bir baş kaldırma durumunda olmalıdır.

Faşist ülkelerde birleşik cephe hükümetleri *yalnızca faşist yönetimin yıkılması sürecinde* kurulabilir. Demokrasi mücadelesinin proletaryayı sosyalist devrimden saptıracağını, sosyalist devrimi engelleyeceğini, geriye iteceğini düşünmek büyük bir yanlıştır. (Lenin) Lenin on beş yıl önce (1920'lerde) dikkatimizi "proleter devrimine *geçiş* ya da *yöneliş* biçimleri aramaya" yöneltmemizi istemişti, bizden. Bazı ülkelerde *birleşik cephe hükümeti* en önemli geçiş biçimlerinden biri olabilir. "Sol" doktrinciler Lenin'in bu emrini her zaman gözden uzak tutmuşlardır. *Öte yandan sağ oportünistler proletarya diktatörlüğü ile burjuva diktatörlüğü arasında kalan özel bir geçici demokratik aşama kurmuşlardır. Bu uyduruk "geçici aşamaya" "geçici biçim" adını da vermişler, hatta Lenin'in kullandığı kelimeleri kullanmışlardır.* Ama bu tip dolandırıcılıkları teşhir etmek kolaydır. Lenin'in söylediği şey *proletarya devrimine* geçiş biçimi ve yönelişi ile ilgili idi, yani burjuva diktatörlüğünün devrilmesini söylüyordu Lenin. Burjuva ve proletarya diktatörlükleri *arasında* bir geçiş biçiminden söz etmiyordu. Lenin, proletarya devrimine geçiş biçimini neden bu kadar önemsemişti. Çünkü kafasında *bütün büyük devrimlerin değişmez yasası* vardı: Kitleler için, propaganda ve ajitasyon, onların siyasal tecrübesinin yerini alamaz.

İç savaş okulu halkı etkiler der Lenin. Güç bir okuldur bu; eğitim programında karşı devrimin zaferleri, kudurmuş gericilerin ayartmaları, eski hükümet tarafından isyancılara verilen vahşice cezalar vb. gibi kaçınılmaz unsurlar bulunmaktadır.

Hayat her kalıptan daha karmaşıktır. Örneğin, proletarya iktidarının kurulması yolunda birleşik cephe hükümetinin *kaçınılmaz bir aşama* olduğunu düşünmek yanlış olacaktır. Faşist ülkelerde hiç bir *geçiş aşaması* olmayacağını ve faşizmin *kesinlikle hemen* proletarya iktidarına yolaçacağını ileri süren eski görüş kadar bu görüş de yanlıştır.

Meselenin özü şudur: Proletarya, burjuvazinin yıkılması ve kendi iktidarının kurulması için hareket etmesi gerektiği anda hazır olacak mıdır, hazır olduğu anda da dostlarının desteğini sağlayabilecekmidir? Ya da burjuva diktatörlüğünü doğrudan doğruya yıkmayı başaramadan, yalnızca faşizmi bastırmakla ve altetmek mi yetinecektir? Burjuva diktatörlüğünün yıkılması halinde bir birleşik cephenin ya da Halk Cephesi hükümetinin kurulmasını reddetmek, bağışlanmaz bir dar görüşlülük ve gevşek devrimci politika olur.

Değirmen Köyü Raporu

VELİ GÜRCAN

Köyün adı: Değirmenköy
Nüfusu: 3.800
İlçesi: Silivri
İstanbul'a uzaklığı: 90 Km., Otobüsle Topkapı'dan gidilir.
Gidiş tarihi: 4.6.1970
Köye giden örgüt: Sosyalist Gençlik Örgütü
Köye giden görevliler: Taberdar Özdoğan, Mehmet Kakmaz, Veli Gürcan.
Raporu yazan: Veli Gürcan
Rapor için gerekçe: Değirmenmenköy'den kalkarak Trakya köylüsünün verdiği demokratik savaşa bir açıklık getirmek, örgüt olarak bir eylem plânı saptanmasında veriler sunmak.

ÇEVRE İLE İLGİLİ BİLGİ:

Trakya bölgesinin tipik köylerinde nbiri. Denize uzaklığı 5 km. Toprak kayması nedeniyle eski köy İstanbul - Sofya asfaltının kıyısına taşınıyor. Yeni ve eski olmak üzere iki köy var. Fakat köylünün büyük çoğunluğu halâ eski köyde eğleniyor. Köyün çevresi çiftliklerle dolu.

KÖYÜN VE KÖYLÜNÜN SOSYO EKONOMİK YAPISI:

Köylünün büyük çoğunluğu tarımla uğraşıyor. Makineli tarım yapılıyor. Yetiştirilen ürünler arasında buğday ve her türlü sebzeyi sayabiliriz.

Makineli tarımın gelişmesini:

a) Sanayii kentlerine yakınlına,

b) Çiftlik tipi üretimin Trakya'daki tarihî yaygınlığına,

c) Toprağın sulak ve verimli olmasına vb... bağlayabiliriz.

Köyde yüzden fazla traktör, 5-6 biçerdöver, tohumlama ilâçlama, sürgüleme, sulama makineleri gö rülüyor.

Köylü;

Topraksız, az topraklı, topraklı, çiftlik sahibi olmak üzere ayrılabilir.

Fakat genel ve doğru anlamında bütün köylüyü "Orta Köylü" terimiyle niteliyebiliriz.

Topraksız ve az topraklı köylüler, çiftliklerde çalışıyorlar. Yani bir tarım işçisi katı var ve hatta bütün olayların motoru bu kattır da diyebiliriz. Diğer kesimler yetiştirdikleri ürünleri İstanbul, Çorlu, Silivri vb. gibi kent ve ilçelerin pazarlarında sergiliyorlar. Tarımda kapitalist ilişkinin belirgin özelliklerinden olan pazarlama, kiralama, sergilemeyi net olarak Değirmenköy'de görüyoruz. Bir köylünün söylediği ve bütün dinliyenlerin onayladığı bir sözün burada tekrarlanması konumuza açıklık getirecektir inancındayım. "Biz Sağmalcılar, Gaziosmanpaşa, Alibeyköy pazarlarına gideriz. Biz Değirmenköylüler istedik mi pazarlardaki sebze fiatların alt üst ederiz."

Buradan şu sonuç çıkar: Orta köylünün verdiği bu demokratik savaş temelinde kapitalist olma isteği taşıyor. Daha çok toprağa sahip olma, daha fazla ürün, daha fazla pazarlama ve giderek daha fazla kâr.

BİR BÜYÜK TOPRAK SAHİBİNİN PORTRESİ - TRAKYA'NIN BÜYÜK TOPRAK SAHİPLERİNE BİR BAKIŞ:

Yılmaz bey 12.000 dönümlük Esece çiftliğini iş bilirlikle ele geçirmiş bir toprak sahibi. Köylü onun toprağının tümü değil 5.000 dönümü üzerinde hak iddia ediyor. Yılmaz beyin gaspettiği toprak ise 12.000 dönüm. Köylü 5.000 dönüm dışında kalan toprağı satın alma yoluyla elde etmek istiyor. Yılmaz bey her türlü tarım araçları, ücretli adamları ile tam bir kapitalist, ayrıca İstanbul'da bir iş hanı ve Şehremini'de 5 katlı bir apartmanı var.

1913-14 yıllarında köyün nüfusu 400 kişi kadar. Topraklar Andon efendi isimli bir Ruma ait. 1. Dünya Savaşı yıllarında hükümet Balkanlardan gelen kalabalık bir göçmen kitlesini Değirmenköy'e yerleştiriyor ve onlara toprak veriyor. Bu sırada Kurtuluş Savaşı başlamış, Rum ağa kaçmış, bütün toprakları yerli ve göçmen halka kalmıştır. Cahit Hoca veresesinin Yılmaz beyin ve Trakya'nın toprak sahibi beylerinin ortaya çıkışları işte bu yıllara raslıyor. Yılmaz bey ve diğerleri toprakları çeşitli biçimlerde ele geçirmeğe başlamışlardır. Ortaya yeni bir tip ağa çıkıyor. Dikkat edilmesi gereken nokta şudur; Yılmaz beyin ağalığı feodal bir öz için- de değil, bir toprak konsantrasyonu şeklinde olmaktadır. Toprak konsantrasyonu ise tarımda kapitalist ilişkilerin ortaya çıkardığı bir olgudur. Yani Yılmaz bey ve Yılmaz beyler toprağı, çiftlik tipi üretim için biriktirmektedirler. O yıllarda az topraklı ve orta köylünün bu olaylara hiç bir diyeceği yoktu, ne zamanki Yılmaz bey köyün ortak malı olan 5.000 dönüm otlağı kendi tapusuna geçirmeğe kalktı, köylü o zaman bu işe dur dedi, olay mahkemelik oldu.

BİRİNCİ İŞGALDEN BU YANA KRONOLOJİK BİR OLAY SIRALAMASI:

Bundan sonrasını gayet açık bir şekilde görmekte ve bilmekteyiz.

a) Başa geçen hükümetler hep Yılmaz beylerin hükümetleridir.

b) Bu yüzden mahkemeler uzamakta ve uzamaktadır. (30 yıl).

c) Tarımda kapitalistleşme hızlanmış az topraklı ve orta köylü geçinemez olmuştur.

d) Topraklı köylü ise Yılmaz bey olmak istemektedir.

e) 1961 Anayasasının getirdiği hürriyetler 10 yılda yeni fikirler uyandırmış, yeni meşaleler yeni alanları aydınlatmaya başlamıştır.

İşte ilk işgal bütün bu nedenleri içinde taşıyarak 1969 yılı sonlarında tüm köylünün Yılmaz beye karşı, traktörü, kamyonu, arabası, ay yıldızlı bayrağı ve silâhlarıyla bir gecede olmuştu. Bu işgalde.

a) Köylü önce Yılmaz beyin adamlarını.

b) Sonra 60 kişilik jandarma birliğini püskürtmüştür.

c) İşgal 61. Tümenin olaya el koymasıyla durmuştur. Fakat buraya kadar köylü 5.000 dönüm toprağın 3.000'e yakınını sürmüş ve ekmiştir. Olay mahkemeye intikal etmiştir. Olaylar sırasında ise köylüden 23, gençlerden 6 kişi tutuklanmıştır. Olaylar bütün Türkiye'de ve özellikle sol çevrelerde büyük yankılar uyandırmıştır.

Çanta Değirmenköy Türkiye'de köylünün ilk demokratik savaşını başlattığı yerlerden biridir.

BİRİNCİ İSGALİN TAHLİLİ, OLAYLAR, SONUÇLARI İKİNCİ İŞGALİN HAZIRLANMASI :

Birinci işgal olayında ana çelişki büyük toprak sahibi ile tüm köylü arasındadır yani tarafları formüle edersek, bir yanda Yılmaz bey + kiralık adamları + hükümetin kolluk kuvvetleri vardır, öbür yanda tarım işçisi + az topraklı yoksul köylü + orta köylü vardır.

Orta köylünün verdiği bu demokratik savaş, her şeyden önce kendiliğinden gelme (Spontane) harekettir. Köye gelen bütün küçük burjuva kökenli aydınlar, gençler ise istiyerek ya da istemeyerek kendiliğinden gelen hareketin kuyruğuna takılmışlardır. Sadece sınıfsal yapıları ve bilimsel sosyalist bilgi ile donatılmış olmamalarının bu sonucu köylüye çok pahalıya mal olmuştur.

a) Olayın diyalektik bütünlüğü gözden kaçırılmıştır.

b) Olay yalnız mahkemelik bir olay olarak görülmüştür. Bu düzen içinde de meselenin hallolacağı görüşü önümüzdeki olayları hazırlamıştır. Mahkemeye önce yüzlerce insan giderken sonra iş tavsamış yalnız topraksızlar ile az topraklılar bu işin peşine düşmüşlerdir. Sonunda da mahkeme kaybedilmiştir.

Bu olayların bir sonucu da, köylünün, tabakaların aralarındaki farkı anlamaları olmuştur ki, bu lehte bir puandır. Artık o ilk eyleme girmenin verdiği heyecan ve birlik somut gerçekler karşısında çözülmüştür. Onun yerini, topraklı köylünün savaştan çekilmesi sonucu, daha gerçekçi bir tutum almıştır. Zira topraklı köylü ve orta köylü bu işte elde edeceği çıkarın pek öyle büyük olmadığını ve bu düzenle uyuşursa da yaşayabileceğini anlamıştır. Az topraklı ve proleter köylü ise bu işe canla başla ölümleri pahasına sarılmaktadır. Umutlarının kırılması, mahkemenin kaybedilmesi onlara gerçek bir ders olmuş, dostlarını ve düşmanlarını daha yakından görmüşlerdir.

İKİNCİ EYLEM NEDENLERİ SONUÇLARI :

Köylü ikinci eyleme.

a) Mahkemenin kaybedilmesi,

b) Hasat mevsiminin yaklaşmasıyla, girmiştir. Gün gibi açıktır ki, ağanın gaspettiği 5.000 dönümlük bir toprak vardır. Köylü sonuna kadar haklı olduğu inancındadır. Fakat bütün uğraşıları boşa çıkmış, mahkeme Yılmaz beyi haklı çıkarmıştır. Olayın bütün bu gerçek etrafında toplanmaktadır. Güz dönümünün yaklaşması ise olaya tuz biber ekmiş, bardağı taşıran son damla olmuştur. Şimdi köylü için iki yol vardır. Ya boyun eğip toprağın ağaya ait olduğunu kabul edecektir ki, sonuç açıktır, göçtür. Ya da savaşacaktır. Nitekim topraksız köylü yeniden savaşa başlamıştır. Bu eyleme :

a) Yalnız topraksız ve az topraksız ve az topraklı köylü katılmıştır (400 kişi)

b) 61. Tümen bütün techizatıyla karşılarında vaziyet almıştır.

c) Köye geçici bir karakol kurulmuştur.

Gerçekten birinci işgale bütün köylü takım taklavatıyla katıldığı halde bu ikinci eyleme yalnız 400 kişi girmiştir. Bu durum, eylemi yapan 400 fakir köylüde topraklı ve makineli müttefiklerine karşı bir husumetin uyanmasına sebep olmuştur. Artık köylü her yapalım edelim diyene inanmamaktadır. Bunun sonucu yalnız kendisi gibi olana ve eylemi sürdürmeye kararlı olana güvenmektedir ki, hasat mevsimi gelip çatıyor ve köylüler bu ektikleri araziyi ve ürünü asla Yılmaz beye vermek arzusunda değiller. 61. Tümen ise tanklarıyla ve köyde kurduğu karakolla ağa toprağını çiğnetmemek kararında. Köyden yabancı bir kuş uçurtmuyor. Hükümetin provakasyonu ise her şeyden çok üstünde durulması gereken konu. Zira hükümet hem kendi kolluk kuvvetleri hem de topraklı ve AP. li köylüden satın aldığı adamlarıyla mahkemeyi kaybetmenin kefaletini devrimci aydınlara ve gençlere yüklüyor.

İKİNCİ EYLEM VE BURJÜVA BASINI :

İkinci eylem hiç te basına aksettirildiği gibi değildir. Yine patronların basını bu olayda kimden yana olduğunu bir kere daha yalan ve kasıtlı haberleriyle ortaya koymuştur. Bu olaydan alınacak çok dersler vardır.

Bir kere köylünün giriştiği bu hareket bir işgal falan değildir. Hele hele gök ekini, olmamış ekini biçtiği hiçte doğru değildir. Doğru olan şudur :

a) Köylü 50 - 60 dekarlık bir yeri biçmiştir.

b) Köylü yeşil ekini değil yemlik olarak yeşil otu biçmiştir.

c) Bu işe traktör biçme makineleri karışmamıştır. Bunun dışındaki bütün haberler yalandır, kasıtlıdır, köylünün verdiği demokratik savaşı küçük düşürmeği ve onu suçlamayı amaçlıyan bir provakasyondur.

BU GERÇEKLERİN IŞIĞINDA RAPOR :

Sabah saat 8.45'te Çorlu'ya giden bir arabaya binilerek yola çıkıldı, 10.30'da köye varıldı. Aşağıdaki yeni köyün kahvesi ilk durak ye-

men diyalog yaratılarak konuya girildi.

a) Köylülerin gençlere olan eski sevgilerinin devam ettiği,

b) Bizden önce 3 gencin geldiği gazete dağıttıkları ve tutuklandıkları.

c) Biçme olayına 400 kişinin katıldığı.

d) Eyleme katılmıyanlara husumet duydukları,

e) Köyde bir karakol kurulduğu,

f) Biçtikleri yerin 80-100 dekar ve biçtiklerinin yeşil ot olduğu,

g) Mahkemenin kaybedildiği, temyiz edildiği, Avukatın (CHP li) para aldığı, ihmalci davrandığı,

h) Eylemi sürdürmeğe kararlı oldukları.... öğrenildi.

Gazetemiz Kurtuluş Yolu dağıtıldı. Köylüler tarafından istekle kapışıldı ve bir kamyona binilerek yukarı köye gidildi. Burada da köylülerin gençlere karşı tavrının olumlu olduğu görüldü. Köy meydanında kamyondan inip bir kahveye doğru yöneldiğimizde bir Jandarma Başçavuşunun subaylarla bir kahvede oturdukları ve iri yarı bir köylüyle konuştukları görüldü. Adı geteden istedi, arkasından gençlerin zararlı olduklarını, köylünün işini bozduklarını ve hemen çekip gitmemizi söyledi. Biz ise kahveye girip çay içeceğimizi biraz konuşup gideceğimizi söyledik. Girdik. Burada içerde bulunan birkaç köylü ve gençle sohbete başladık. Sonuç olumlu, ama o iri yarı adam tedirgin bir şekilde kahveye gidip geliyor. Her gelişinde çekip gitmemizi, zararlı olduğumuzu söylüyor. Bütün sözlerini köylünün bizi istemediğine davandırıyor. Gazeteyi göstererek bak bak bunlar TİP. li diyor. İçeriye yeni köylüler girdi. Onlarda selâm vermeden bizim zararlı olduğumuz üzerine atıp tutmaya başladılar.

a) Onlar olmadığında köylülerin gençleri istediği,

b) Bizimle tartışanların özel olarak karakoldan gönderildikleri,

c) Oğulun görüşünün babasının tam karşısında olduğu,

d) Köylünün ağır bir baskı altında tutulduğu.

Somut gerçekleri gözönüne alınarak ve ortaya çıkan elektrikli havayı azamî ölçüde lehimize çevirmeye gayret ederek, bir kere daha, kahvedeki tüm köylülerin duyabileyana oldukları ve onları desteklemeye devam edecekleri söylenerek kahveden ayrılındı. Köyden 13.30'da gazete dağıtarak ayrılıyoruz, köylülerin selâmlarında bir tutukluk göze çarpıyor. Bir arabaya binilerek aşağı kahveye gelindi yine biraz oturup konuştuk gazete verdik. Asvaltın kıyısındaki bekleme kulübesine vardığımızda bir askerî cipten inen başçavuş ve jandarmalar tarafından tutuklandık.

Silivri karakolunda kimlik tespiti yapıldı, zabıt tutuldu ve 3.15 sıralarında savcılığa havale edildi 2 saatlik bir süre sonunda savcı hakim karşısında çıkarmaksızın serbest bıraktı. Karakolda askeriyenin ve savcının herhangi bir köylü hareketinden korktukları, tutuklananlara azamî ölçüde iyi davrandıkları görüldü.

TEKLİF :

Ekip olarak görüşümüz şudurki değirmenköy olayı asıl bundan sonra üstünde titizlikle durulması ve bilimsel sosyalist anlayışımızdan asla taviz verilmeksizin olayların değerlendirilmesi gereken günlere hızla yaklaşmaktadır. Önümüzdeki günler çok zor günler olacak, bu zorluk hasat mevsiminde en uç noktasına uluşacaktır. Bu gerçeklerin ışığında görüşlerimizi iki nokta topluyoruz.

a — Hemen yapılması gereken iş.

b — Uzun vadeli geç ürün verecek bir eylem plânı.

İlk olarak S.G.Ö. Değirmenköy olayını aydınlatan bir bildiriyi Türkiye halkı için hazırlamalıdır. Bu bildiri bir yandan basın bir yandan bütün kuruluşlara dağıtılarak kamu oyunun ve sol çevrelerin dikkatlerini bir noktada toplamaya yarar. Uzun vadeli eylem plânına gelince bu olayların gelişmesinide göz önünde tutarak çizilecek elastik bir programdırki,

a — Köyle örgüt olarak ilişki kurma.

b — Köyle parti olarak ilişki kurma.

c — Köylünün mahkeme işgal yürüyüş gibi hareketlerini çok yakından izleme onlara katılma giderek onları partiye kanalize etme amacına dayanmalıdır.

ÖZEL YÜKSEK OKULLAR

M. ALİ DEMİRÖZÜ

Liseli kardeşlerimiz,

Bu yazımızı, yarın bir sorun olarak karşınıza çıkacak olan bozuk eğitim mekanizmasının bir dalı olan Özel Yüksek Okullar hakkında sağlıklı karar verebilmemize katkıda bulunmak amacı ile kaleme almış bulunuyoruz.

Özel yüksek okullar bozuk eğitim düzenimizin ortaya koyduğu bir kurumdur. Bozuk eğitim düzeni ise toplumumuzdaki genel adaletsizliğin sonucu olarak ortaya çıkmıştır, Genel adaletsizliği ise sınıflar arasınki menfaat çelişkisine bağlı olarak kapitalist sınıfın devleti eline geçirmesiyle onu kapitalist düzeni koruma organı ve toplumdaki emekçi çoğunluğu ezme aracı olarak kullanması doğurur. Genel adaletsizliğe karşı koymak için emekçi sınıf kısa ve uzun vadeli olarak iki tip eylem gösterir. Uzun vadeli evlemle iktidarın sınıfsal değişikliğini amaçlar. Sınıfsal değisiklik nedeni ile genel adaletsizlik buna bağlı olarakta bozuk eğitim düzeni değişir. Kısa vaddede ise demokratik hakları için mücadale eder. Demokratik haklar ise Anayasal haklardır. Özel Yüksek Okullar konusunda Anayasal haklarımız nelerdir. bu okullar neden Anayasaya aykırıdır, bütün bunları gene Anayasanın 21 - 50 - 120. maddeleri açısından incelemeye çalışalım.

Anayasa madde 21

Eğitim ve öğretim Devletin gözetim ve denetimi altında serbettir. Özel Okulların bağlı bulunduğu esaslar, Devlet okulları ile erişilmek istenen seviyeye uygun olarak kanunla düzenlenir.

21. Maddenin bu iki paragrafını göz önünde tutacak olursak Özel Okullar devletin göstermelik denetimi (Millî Eğitim ve Ticaret Bakanlığının) altındadır. Fakat gözetim okul patronunun ve kiraladığı adamlarınındır. Özel okullar Devlet okulları ile erişebilmek istenen seviyede mi öğrenci yetiştiriyor? Devlet Üniversitelerinde mühendislik branşında bir öğrenci yılda 13000 liraya mal olduğu halde Özel yüksek okullarda patron karı da dahil gece kısmında 3500 gündüzde 5500 liraya malolmaktadır. Diğer taraftan bir yüksek gerilim laboratuarı İTÜ'ne 103 milyon ilraya mal olurken, apartman katında eğitim yapan Özel Yüksek Okul da ne dereceye kadar Devlet okullarıyla ulaşılan seviyede öğrenci yetişir, bizleri derin derin düşünmeye sevk ediyor.

Anayasa Mad. 50:

Halkın öğrenim ve eğitim ihtiyaçlarını sağlama Devletin başta gelen ödevidir. Bu cümleden anlaşılacağı gibi halk çocuk'arının eğitimini sağlama görevi Başbakanın kardeşinin değil Başbakanın görevidir.

Anayasa Mad. 120:

Üniversiteler ancak Devlet eliyle ve kanunla kurulur. Üniversiteler, bilimsel ve idarî özerkliğe sahip kamu tüzel kişileridir.

Üniversite ve Yüksek Okullar İstanbul Üniversitesi Özel Yüksek Okullar Komisyonu'nun Anayasa mahkemesine verilmek üzere hazırladığı rapordan da anlaşılacağı üzere kuruluş amaçları bakımından aynıdır. Öyleyse bu paragrafa göre de Özel Yüksek Okullar Devlet eliyle kurulmalıdır. Kanunla düzenlenmelidir? Bilimsel ve İdarî özerkliğe sahip kamu tüzel kişileri olması gerekir.

Özel Yüksek Okullar bütün bu saydığımız Anayasa Madde ve paragraflarına uymadığı için Anayasaya aykırı olduğunu söylüyoruz. Acaba kapitalist teoriyenlerin özel yüksek okulların, Anayasaya aykırı olmadığını anayasanın hangi madde ve paragrafıyla ortaya koyabilirler bekliyoruz.

Özel Yüksek Okulların Anayasaya aykırılığını gören ve Anayasa'nın tanığı demokratik haklardan yararlanarak Okullarını satıp alıp Devletleştirmek için eyleme geçmiş bulunan,

İstanbul Işık Müh. Mim. Özel Yüksek Okulu, İstanbul Kadıköy Müh. Mim. Özel Yüksek Okulu, Ankara Zafer Müh. Mim. Özel Yüksek Okulu, Ankara Yükseliş Müh. Mih. Özel Yüksek Okulu öğrencilerinin haklı davalarından dolayı S.G.Ö. üyeleri olarak her zaman yanlarındayız, davalarında başarılar dileriz.

YAŞASIN PATRONSUZ EĞİTİM.

YAŞASIN HALKLARIN DEMOKRATİK KAVGALARI

YAŞASIN SOSYALİST TÜRKİYE.

GENÇLİK DERGİSİ : Aylık Dergi. Sahibi : NİHAT AKSEYMEN. Yazı İşleri Müdürü : O. GAZİ ERDAL Yönetim yeri ve her türlü yazışma adresi : Süleyman Sırrı Sokak 2/8 YENİŞEHİR — ANKARA. Dizgi ve Baskı : TÖYKO MATBAASI. Yıllık abone bedeli 10 T.L. İlân, pazarlıkladır. FİATI : 100 Krş.